

Abstrakt

Několik desítek let marné snahy vyhubit bolševník velkolepý, zařazený do kategorie tzv. invazních nepůvodních druhů, vyvolávají otázky po vztahu mezi plány moderního Člověka a nepoddajností mimo-lidského světa, a tedy po povaze antropocenních dynamik. Kolem hrozivé vitality bolševníku v západočeském pohraničí se postupem času ustavil mocenský aparát založený na nekropolitické formě vládnutí, prochnutý kolektivní válečnou atmosférou. Ve své etnografii následují fungování a působení tohoto aparátu, postaveného na logice diskurzivních figur, statických hranic a plošného vidění. Prizma lidských selhání, která tento způsob vládnutí generuje, však není celým příběhem, vysvětlujícím, proč nekropolitika nedokáže dostát svým závazkům. Podrývá ji totiž také samotná vitalita bolševníku, množícího se uprostřed časoprostorově specifických sociopřírodních propletenců (post)socialistického pohraničí a utvářeného bytostně tělesným pohybem podél dynamických linií. Trasování obou těchto kontextů, moci i jejího ‚odmítání‘, mi následně pomůže promýšlet hranice antropologického diskurzu více-než-lidské provázanosti, který může narážet na systematické a produktivní snahy vstříc odpojování.